

Sager ikke bør behandles offentlig, efter som Die- medet ganske vilde forveiles, hvis de bleve be- handlede offentlig.

Naar man forøvrigt seer hen til Majori- tetens Grunde, forekommer det mig, at disse paa det Stærkeste tale mod Forslaget. Det indrømmes i Betænkningen, at Forslaget har flere Grunde imod sig, og den oplyser Intet, for at kunne gaae disse Grunde imøde. Det erkjendes i Betænkningen, at man efter For- slaget ikke altid vil kunne have fuldkommen paalidelige Erklæringer; det indrømmes, at man udsætter Embedsmændene for Ubehagelig- heder, at Forslaget kan give Anledning til Vidtløftighed, at der kan opstaae praktiske Ulemper. Men hvorledes imødegaaer man alle disse Misligheder; det forekommer mig, at der i Udvalgets Majoritets Betænkning er oplyst grumme Lidet, hvormed man skal gaae disse Misligheder imøde. Det er naturligtvis meget Lidet at sige, at, da det er Noget, som er al- mindeligt i alle Livets Forhold, at der kan paadrages Embedsmændene Ubehageligheder, kan det ogsaa finde Sted i dette Forhold, at, da man ogsaa i andre Sager udsætter sig for Vidtløftighed, maa man ogsaa udsætte sig der- for her, og at Forviklinger overhovedet ikke kunne undgaaes og altsaa heller ikke her. Dette tyder altsammen hen paa, at Udvalgets Majoritet ikke har kunnet imødegaae de Ind- vendinger, der ere gjorte mod Forslaget.

Jeg skal endnu blot tillade mig at opholde mig et Dieblif ved et enkelt Punkt. Der er nemlig blevet gjort opmærksom paa, at For- slaget kan give Anledning til Ulemper. Der er hentydet til en Art af Ulemper, som ikke vil blive ubetydelig i det praktiske Liv, nemlig den store Virksomhed, Forslaget aabner for Winkelskriveri. Dette vil ikke blive noget Ubetyde- ligt, og det vil forvolde Parterne de største Ubehageligheder. Disse ville nemlig i Almin- delighed ikke selv skrive deres Andragender, men ville henvende sig til Mand, der ere lidt skrivelyndige, og disse, der søge deres Næring ved at skrive, ville derved faae en fortrinlig Leilighed til saaledes at fortsætte deres Skriveri og plage Vedkommende dermed. Men der gives ogsaa andre Forviklinger, som ligeledes ere blevne fremhævede paa Sagens tidligere Stadier, uden

at der siges noget i Betænkningen om, hvor- ledes man skal kunne hjælpe sig ud af dem. Disse Forviklinger ere begrundede, i Lovgiv- ningen, og naar ikke Lovgivningen med det Samme forandres, vil man see de mislige Føl- ger af disse Forviklinger. Jeg har herved navnlig Hensyn til de mange Andragen- der, der indgives angaaende Sager, der alt ere incamererede for Retten. Den almin- delige Regel er nu, at, naar en Part, efterat Sagen er incamereret for Retten, indgiver et An- dragende til Dyrighedsmagten angaaende de Be- villinger, der kunne ventes under Processen, saa kan han faae Sagen udsat for at faae An- dragendet indgivet til Dyrigheden, og derefter, naar dette er skeet, kan han da faae yderligere Anstand, naar Sagen ikke er endelig afgjort. Der er ikke i Betænkningen oplyst Noget om, hvorledes man skal bære sig ad for at forhindre Sagens Forhaling, naar dette Lovforslag blev vedtaget. Nu ansees det tilstrækkeligt til at faae Sagen yderligere udsat, at Andragen- det er indgivet til en offentlig Autoritet, da vedkommende Part derefter ikke længere selv kan virke til at forhale Sagen, og at Andra- gendets Afgjørelse af Dyrighedsmagten medta- ger Tid, bør han ikke lide under; altsaa faaar han yderligere Anstand. Naar derimod For- slaget gif igjennem, vilde det ikke gaae an at give Vedkommende en ubetinget Ret til at er- holde en gjentagen Udsættelse, blot fordi han oplyser, at Andragendet er afgivet til Dyrig- heden, da han jo derefter vil kunne indvirke paa Sagens Gang for Dyrigheden, og altsaa, ved at faae Ret til fremdeles at faae Anstand, vilde have det i sin Magt at forhale Sagen. Det er noksom bekjendt, at en Part kan have den største Interesse i paa alle mulige Maa- der at forhale en Sag, der anlægges imod ham, og der gives ham den bedste Leilighed til at gjøre det, hvis Forslaget bliver ophej- et til Lov. Der er navnlig en Slags Sager, hvori der er forekrevet en særegen Fremgangs- maade i den omhandlede Henseende, nemlig i Frdn. 25de Januar 1828 angaaende rene og klare Gældssager; naar vedkommende Ind- stævnte der f. Ex. søger om fri Proces, fore- skrives det, at han ikke kan faae Udsættelse i Sagen paa Grund af Indgivelse af en saa-